

HỒI 3 (B)

BẢO ĐAO BÁCH LUYỆN SINH HUYỀN QUANG

Chang nghe người khách họ Ân kia cười nho nhỏ, nói:

- Nếu tôi chẳng nghe tiếng Long Môn tiêu cục không sai sót, thì đâu có tới đây làm gì? Đô tổng tiêu đầu, tôi có một món hàng giao cho ông, nhưng có ba điều kiện.

Đô Đại Cẩm nói:

- Những món hàng công kênh lôi thôi chúng tôi không nhận, lai lịch không minh bạch chúng tôi cũng không nhận, hàng nào dưới năm vạn lượng chúng tôi cũng không nhận.

Y chưa nghe ba điều của khách đã nói trước ba điều của mình. Người họ Ân nói:

- Món hàng của tôi ư, thật không có gì hợp với những điều đó. Đã không những công kênh, lai lịch cũng không rõ ràng, còn nói về giá trị thì cũng khó nói. Thế nhưng ba điều của tôi không dễ gì đâu. Thứ nhất, phải đích thân Đô tổng tiêu đầu áp tổng. Thứ hai, từ phủ Lâm An đưa đến phủ Tương Dương, Hồ Bắc, ngày đêm không nghỉ, trong mười ngày phải đến. Thứ ba, nếu có nửa phân sai sót chậm trễ, ha ha, không nói gì tính mệnh Đô tổng tiêu đầu mà thôi, đến toàn thể Long Môn tiêu cục gà chó cũng không còn.

Chỉ nghe bình một tiếng, hẳn là Đô Đại Cẩm đập tay lên bàn, quát lên:

- Người muốn kiếm người đùa chơi cho vui, đừng có đến Long Môn tiêu cục. Không phải vì ta thấy người gầy gò, ẻo lả, trên người chưa được ba lạng thịt, thì hôm nay đã cho người biết tay.

Người họ Ân lại hắc hắc cười khẩy mấy tiếng, nghe mấy tiếng lịch bạch, có vật gì nặng ném lên bàn, nói:

- Đây là hai nghìn lượng vàng phỉ dụng bảo tiêu, đưa ông cầm trước.

Du Đại Nham nghe thế, trong lòng kinh ngạc:

- Hai nghìn lượng hoàng kim, đáng giá đến mấy vạn lượng bạc. Nếu cứ như tiêu cục đưa mười lạng về một, món hàng bảo tiêu cũng phải mấy vạn lượng vàng, nếu có chuyện gì không biết phải khó nhọc bao nhiêu năm mới có thể đền cho đủ.

Du Đại Nham cố không động đậy được, mở mắt trừng trừng chỉ nhìn được lá cờ thêu con cá cắm trong bình, lúc đó thấy tòa đại sảnh bỗng dưng lặng thinh, chỉ nghe thấy tiếng ruồi nặng vo ve, bay qua trước mặt. Chỉ nghe thấy tiếng thở của Đô Đại Cẩm trở nên nặng nề, dồn dập, Du Đại Nham tuy không thấy

mặt, nhưng cũng hình dung ra y đang há hốc mồm, trở mắt nhìn hai nghìn lượng vàng sáng chói trên mặt bàn, trong lòng hoang mang, nghĩ đến việc y mở tiệm bảo tiêu, hàng ngày nhìn thấy kim ngân châu báu, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là tài vật của người khác, lúc này bỗng thấy hai nghìn lượng vàng ngay trước mặt, chỉ cần gặt đầu, số vàng đó sẽ thuộc về mình, làm gì không khỏi động tâm?

Một lát sau, nghe Đô Đại Cẩm nói:

- Ân đại gia, ngài định nhờ tôi bảo tiêu món hàng gì?

Người họ Ân đáp:

- Tôi hỏi ông trước đã. Tôi đưa ra ba điều kiện trên, ông có theo được hay không?

Đô Đại Cẩm tính toán một hồi, gơ tay vỗ đùi một cái, nói:

- Ân đại gia đã đưa ra một giá cao như thế, họ Đô này dù có sống chết cũng phải làm. Bảo vật của Ân đại gia bao giờ thì đem đến?

Người họ Ân đáp:

- Món hàng tôi nhờ ông bảo vệ, chính là vị gia đài nằm trên cang kia kia.

Lời đó nói ra, Đô Đại Cẩm dĩ nhiên kinh ngạc?Ồ? lên một tiếng, mà chính Du Đại Nham cũng hết sức ngạc nhiên, không nhịn được phải kêu lên: Ta? ta?? Nào ngờ tuy chàng há mồm thật to nhưng không phát ra thành tiếng, giống như người bị ma đè, dù cố gắng cách nào, nhưng cũng không vùng vẫy được, hóa ra lúc này toàn thân chàng đã bị phế, chỉ còn hai mắt chưa mù, tai chưa điếc thôi. Chỉ nghe Đô Đại Cẩm lấp bắp hỏi:

- Là? là vị gia đài này ư?

Người họ Ân đáp:

- Đúng thế. Ông phải đích thân hộ tống, đổi xe, đổi ngựa nhưng không đổi người, đi suốt ngày đêm không nghỉ, trong mười ngày phải đưa lên núi Võ Đương, phủ Tương Dương, tỉnh Hồ Bắc, giao cho chương môn tổ sư phái Võ Đương là Trương Tam Phong chân nhân.

Du Đại Nham nghe thấy câu đó, thở phào một cái, thấy yên bụng. Chàng nghe Đô Đại Cẩm hỏi:

- Phái Võ Đương? Chúng tôi là đệ tử phái Thiếu Lâm, tuy không có liên hệ gì với phái Võ Đương, nhưng có điều? có điều trước nay chưa hề lai vãng? thành thử?

Người họ Ân cười nhạt nói:

- Vị gia đài này thân bị trọng thương, chỉ chậm giây lát thì dù nghìn vạn lượng vàng cũng không mua được. Món hàng này ông nhận thì nói, mà không nhận

cũng nói. Đại trượng phu một lời đã quyết, chứ có gì mà thành thử hay vì chung??

Đô Đại Cẩm nói:

- Được rồi, nể mặt Ân đại gia, Long Môn tiêu cục chúng tôi nhận món hàng này.

Người họ Ân mỉm cười, nói:

- Tốt lắm. Hôm nay là hai mươi chín tháng ba, đến mùng chín tháng tư, nếu như người không mang được vị gia đài này đến núi Võ Đương bình an, thì tất cả Long Môn tiêu cục dù con gà con chó cũng không để cho sống sót.

Nghe thấy tiếng leng keng leng keng, hơn một chục ngân châm nhỏ li ti bắn ra, cắm vào chiếc bình dùng để cắm ngọn tiêu kỳ, nghe choang một tiếng, chiếc bình sứ vỡ thành hơn chục mảnh, văng ra bốn phía.

Công phu phát xạ ám khí đó khiến ai nấy đều kinh hãi. Đô Đại Cẩm hoảng sợ kêu lên?Ồi chà?. Du Đại Nham trong lòng cũng sợ. Chỉ thấy người họ Ân nọ quát lớn:

- Thôi đi!

Những người khiêng Du Đại Nham để cái cang xuống đất, cả bọn lục tục đi ra.

Một lát sau, Đô Đại Cẩm mới định thần, đến trước Du Đại Nham, nói:

- Gia đài cao tính đại danh là gì, có phải là người phái Võ Đương chăng?

Du Đại Nham chỉ giương mắt lên nhìn y, không sao trả lời được. Chàng thấy vị Đô tổng tiêu đầu này ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, thân thể cao to, bắp thịt cánh tay cuộn cuộn, tướng mạo uy võ, rõ ràng là một hảo thủ của ngoại gia.

Đô Đại Cẩm lại nói tiếp:

- Vị Ân đại gia đó trông tuấn tú nho nhã thế, không ngờ võ công thật kinh người, không hiểu thuộc môn phái nào?

Y hỏi luôn mấy câu, Du Đại Nham chỉ nhắm mắt lại không lý gì đến. Đô Đại Cẩm trước nay vẫn tự hào là hảo thủ về phát xạ ám khí, cái ngoại hiệu Đa Tí Hùng rất vang dội, nhưng gã thiếu niên họ Ân kia chỉ vung tay áo, mấy chục mũi kim châm nhỏ như lông bò đã bắn vỡ tan một cái bình sứ, môn công phu đó, y tự nhủ không sao bì kịp.

Đô Đại Cẩm trông coi Long Môn tiêu cục hơn hai mươi năm nay, những chuyện lạ trên chốn giang hồ vốn đã thấy qua ít nhiều, nhưng việc đem hai nghìn lượng vàng để bảo vệ một người sống, chẳng những tay mình chưa hề nhận qua, mà có lẽ trên thiên hạ các tiêu hã khác cũng chưa nghe đến. Nghĩ thế rồi thu nhặt hoàng kim, sai người khiêng Du Đại Nham vào phòng nghỉ

ngoi, cho gọi tất cả các tiêu đầu trong tiêu cục, đóng xe thặng ngựa, ngay hôm đó lên đường.

Mọi người ăn uống xong, hàng hóa chất lên, tên chạy hiệu tay cầm lá cờ thêu con lý ngư đang vượt sóng, chạy ra cửa chính tiêu cục trương lên, lớn tiếng rao:

- Long Môn lý tam dược, Ngự nhi hóa vi long.[8]

Du Đại Nham nằm trong xe, trong lòng thật là cảm khái: Ta Du Đại Nham tung hoành trên giang hồ, trước nay không coi bọn bảo tiêu ra cái gì, không ngờ hôm nay gặp phải đại nạn, lại phải nhờ đến bọn này hộ tống lên núi Võ Đương. Lại nghĩ thêm: Vị bằng hữu cứu ta họ Ân kia là ai không biết, nghe giọng yếu điệu, có lẽ là đàn bà, Đô tổng tiêu đầu lại nói hình dung tuấn nhã, nhưng võ công trác tuyệt, hành sự khác người, chỉ tiếc ta không được gặp mặt y, để có một lời tạ ơn. Nếu Du Đại Nham này không chết, ơn đó có ngày sẽ báo đáp.?

Một hàng nhân mã ngựa không ngừng vó theo hướng tây mà đi, hộ tiêu ngoài Đô, Chúc, Sử ba tiêu đầu còn có thêm bốn tiêu sư trẻ tuổi khỏe mạnh. Ngựa chọn toàn là khoái mã, y như gã họ Ân đó nói, trên đường có đôi xe, đôi ngựa nhưng không đôi người, ngày đêm không lúc nào ngừng nghỉ.

Khi ra khỏi Lâm An, Đô Đại Cẩm trong bụng đầy những lo lắng, không biết trên đường sẽ xảy ra bao nhiêu trận ác đấu, nào ngờ khi đi qua Chiết Giang, An Huy, đến tỉnh Ngạc[9], mấy ngày liền đều thái bình vô sự. Sau đó họ qua Phàn Thành, ngang Thái Bình diêm, Tiên Nhân độ, huyện Quang Hóa, sang sông Hán Thủy đến Lão Hà khẩu, chỉ còn cách núi Võ Đương một ngày đường.

Hôm sau khi chưa đến giờ Ngọ, họ đã đến Song Tĩnh Tử, chỉ còn cách núi Võ Đương chừng vài mươi dặm. Đường đi tuy có khó nhọc, nhưng không trễ hạn kỳ người khách họ Ân đã đưa ra, đúng ngày mùng chín tháng tư là đến núi Võ Đương. Từ hôm ra đi ai nấy đều canh cánh trong lòng đến nay cả bọn đều thấy trong người thơ thối, nhẹ nhõm.

Khi ấy trời đang vào cuối xuân, đầu hạ, trên sơn đạo hoa nở rục rờ đón chào, trông thật đẹp mắt. Đô Đại Cẩm cầm roi ngựa chỉ lên ngọn Thiên Trụ Phong ẩn trong mây, nói:

- Chúc tam đệ, mấy năm gần đây phái Võ Đương thanh thế cực thịnh, tuy chưa bằng phái Thiếu Lâm chúng ta, nhưng Võ Đương thật hiệp danh tiếng vang dội, qua lại giang hồ đạt được tiếng tăm rất hiển hách. Xem ngọn Thiên Trụ Phong cao vượt từng mây, người thường nói nhân kiệt địa linh, phái Võ Đương xem quả có khác thật.

Chúc tiêu đầu nói:

- Phái Võ Đương tuy mấy năm gần đây thanh uy có lớn thật, nhưng nói cho cùng thì gốc rễ cũng chưa sâu, nếu so với đạo hạnh của phái Thiếu Lâm đã có hơn nghìn năm nay, thì làm sao bằng được. Không nói chi xa cứ ngay hai mươi bốn thế Hàng Ma Chưởng và bốn mươi chín mũi liên hoàn cương tiêu của tổng

tiêu đầu thôi, người của phái Võ Đương ắt không thể nào tinh thuần đến thế được.

Sử tiêu đầu tiếp lời:

- Đúng vậy, lời đồn trên giang hồ, quá nửa không đúng sự thực. Võ Đương thất hiệp thanh danh có vang dội thật nhưng chân thực võ công đến bậc nào, bọn mình cũng đâu đã nhìn thấy. Chỉ e toàn là do những người quê mùa trên chốn giang hồ thêm dầu thêm mỡ, phóng đại bản lĩnh của họ lên đến tận trời xanh.

Đô Đại Cẩm mỉm cười, kiến thức của y so với hai người Chúc, Sử cao hơn nhiều, trong lòng biết rằng thịnh danh của Võ Đương thất hiệp không phải khi không mà có, ắt tài nghệ phải kinh người. Thế nhưng y làm nghề bảo tiêu hơn hai mươi năm qua, ít khi gặp địch thủ, đối với công phu của mình cũng mười phần tin tưởng, nghe Chúc, Sử hai người một tung một hứng tán dương tài nghệ, dẫu rằng những câu đó nghe không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng vẫn không khỏi đặc ý thăm.

Đi được một quãng, sơn đạo hẹp dần, ba con ngựa không còn sóng vai được nữa. Sử tiêu đầu gò cương đi sau vài bước, Chúc tiêu đầu nói:

- Tổng tiêu đầu, khi gặp lão đạo phái Võ Đương Trương Tam Phong mình làm lễ như thế nào?

Đô Đại Cẩm nói:

- Hai bên không cùng môn phái, đứng ra thì coi như ngang hàng. Có điều là Trương lão đạo nay đã chín mươi tuổi rồi, trong võ lâm hiện nay thì ông ta cao tuổi hơn cả, bọn mình tôn trọng võ lâm tiền bối, có dập đầu mấy cái cũng không sao.

Chúc tiêu đầu nói:

- Cứ theo tôi, bọn mình khom lưng nói: Trương chân nhân, bọn vẫn bối xin khấu đầu lễ ngài. Ông ấy thế nào cũng đưa tay ngăn lại, nói: Từ xa đến là khách, không phải đa lễ. Thế là mình khỏi phải lạy mấy cái.

Đô Đại Cẩm mỉm cười tự hỏi người nằm trong chiếc xe bóng nhoáng kia quả thực là ai. Người đó mười hôm nay không nói một lời, cũng không cử động, ăn uống toàn do những người chạy hiệu trong tiêu hãng lo cho. Đô Đại Cẩm cùng các tiêu sư đã đàm luận nhiều lần, nhưng cũng không tìm ra mối manh y là ai, là đệ tử phái Võ Đương chăng? Hay là bằng hữu của họ? Hay là kẻ thù của phái Võ Đương bị người ta bắt được đem lên núi? Đô Đại Cẩm càng gằn núi Võ Đương thêm một bước, việc nghi hoặc trong lòng lại thêm một tầng. Y biết rằng không lâu nữa sẽ gặp Trương Tam Phong, chỉ nhìn mặt cũng sẽ minh bạch ngay, thế nhưng là họa hay phúc, không thể nào không áy náy.

Trong khi y còn đang trầm ngâm, bỗng nghe thấy tiếng vó câu từ sơn đạo phía tây vọng đến. Chúc tiêu đầu giục cương chạy lên xem. Chẳng mấy chốc,

thấy có sáu con ngựa chạy ra, đến trước đoàn người của tiêu hãng chừng mười trượng thì dừng lại, ba người trước, ba người sau. Đô Đại Cẩm trong lòng than thầm: ?Chẳng lẽ khi đã đến chân núi Võ Đương lại có chuyện?? Y nói nhỏ với Sử tiêu đầu:

- Cần thận bảo vệ cái xe lớn.

Nói rồi giục ngựa chạy lên. Tên chạy hiệu cầm được lý tiêu kỳ cuộn lại rồi dương ra, đó là cách thức kính lễ, rao to lên:

- Long Môn tiêu cục ở phủ Lâm An đi qua quý địa, lễ vật chưa chu toàn, xin quý vị hảo bằng hữu rộng lòng tha thứ cho.

Đô Đại Cẩm xem sáu người chặn đường kia, chỉ có hai người mặc áo mũ màu vàng theo kiểu đạo sĩ, còn bốn người kia mặc quần áo thường. Những người này bên hông đều đeo dao kiếm, người nào cũng đầy vẻ anh khí, tinh thần sung túc. Đô Đại Cẩm chợt động tâm: ?Phải chăng đây là sáu người trong Võ Đương thất hiệp?? nên vọt ngựa lên trước, chấp tay nói:

- - Tại hạ là Đô Đại Cẩm của Long Môn tiêu cục ở phủ Lâm An, không dám xin hỏi cao tính đại danh của quý vị?

Người bên phải trong ba người hàng đầu dáng gầy cao, trên má bên trái có một nốt ruồi đen, trên nốt ruồi có mọc ba sợi lông dài, lạnh lùng nói:

- Đô huynh đến núi Võ Đương có chuyện gì thế?

Đô Đại Cẩm nói:

- Tệ cục nhận lời gửi gắm của người, đưa một người bị thương lên núi Võ Đương, mong được gặp chưởng môn quý phái là Trương chân nhân.

Người đó hỏi lại:

- Đưa một người bị thương? Là ai thế?

Đô Đại Cẩm nói:

- Chúng tôi nhận lời một người khách họ Ân dặn dò, mang vị gia đài bị trọng thương đưa lên núi Võ Đương. Vị gia đài đó là ai, tại sao bị thương, bên trong có chuyện gì, chúng tôi hoàn toàn không biết. Long Môn tiêu cục nhận lời của người, làm tròn việc người ta giao, còn việc riêng của khách, chúng tôi trước nay không bao giờ hỏi đến.

Y bôn ba chốn giang hồ đã mấy chục năm, lại trông coi một hãng bảo tiêu, làm việc dĩ nhiên tron tru, đầy đặn, câu nói đó nói ngay không can hệ gì đến mình, Du Đại Nham dù là bằng hữu của phái Võ Đương cũng được, mà dù là kẻ thù cũng không sao, không ai trách gì y được.

Người mặt có nốt ruồi quay qua hai người đứng bên đưa mắt một cái, rồi hỏi:

- Người khách họ Ân ư? Người đó hình dáng thế nào?

Đô Đại Cẩm đáp:

- Khách quan đó còn trẻ tuổi, người tuấn nhã đẹp đẽ, công phu ném ám khí thật hay.

Người có nốt ruồi đen hỏi thêm:

- Người đã cùng y động thủ rồi ư?

Đô Đại Cẩm vội vàng chối:

- Không, không phải. Người đó tự mình?

Câu nói chưa dứt, một gã lùn thấp trong những người đứng hàng đầu cướp lời:

- Còn Đồ Long đao đâu? Ở trong tay ai?

Đô Đại Cẩm ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì đao Đồ Long? Có phải cái mà trước nay vẫn tương truyền? Võ Lâm Chí Tôn, Bảo Đao Đồ Long? chẳng?

Gã lùn thấp tính tình xem chừng nóng nảy, không muốn phải giảng giải thêm, đột nhiên xoay mình nhảy xuống ngựa, chạy đến trước cỗ xe lớn, vạch màn che ra, nhìn vào bên trong.

Đô Đại Cẩm thấy y thân thủ nhanh nhẹn, cách tung mình nhảy lên và rơi xuống, tư thức xem ra có vẻ quen thuộc, nghĩ thầm: Tổ sư sáng phái của Võ Đương là Trương Tam Phong trước đây đã từng ở chùa Thiếu Lâm mình, trong tư thức của phái Võ Đương không thoát khỏi đường nét của Thiếu Lâm, nói là tự mình sáng tạo ra, nhưng xem ra không hẳn thế? Cho nên y không còn nghi ngờ gì nữa, hỏi:

- Các vị có phải là Võ Đương thất hiệp danh dương giang hồ đó chẳng? Vị nào là Tổng đại hiệp? Tiểu đệ nghe đến anh danh đã lâu, rất là ngưỡng mộ.

Người mặt có nốt ruồi nói:

- Cái hư danh lừng lẫy ấy, đáng gì đâu mà phải nói đến? Đô huynh quá khiêm nhường đấy thôi.

Gã lùn quay lại nhảy lên ngựa, nói:

- Y bị thương nặng lắm, không thể để lỡ, bọn mình nhận lấy trước là hơn.

Người mặt có nốt ruồi ôm quyền nói:

- Đô huynh từ xa đến thật khó nhọc, tiểu đệ xin cảm tạ.

Đô Đại Cẩm chấp tay hoàn lễ, nói:

- Không dám, xin đừng quá lời.

Người kia nói:

- Vị gia đài nạn thương thế không phải là nhẹ, chúng tôi nhận đem lên núi để cứu chữa trước.

Đô Đại Cẩm chỉ mong thoát được gánh nặng, vội vàng nói:

- Tốt lắm, vậy chúng tôi ở chốn này giao lại cho phái Võ Đương.

Người kia nói:

- Đô huynh yên tâm, do tiêu đệ đảm nhận là xong. Còn tiêu kim Đô huynh đã nhận đủ chưa?

Đô Đại Cẩm đáp:

- Đã lấy trước rồi.

Người kia lấy trong bọc ra một cục vàng ròng[10] ước chừng hai chục lượng, vươn tay đưa tới, nói:

- Đây là chút tiền trà nước, xin Đô huynh thưởng cho các anh em.

Đô Đại Cẩm từ chối không nhận, nói:

- Hai nghìn lượng vàng tiêu kim, đã đủ lắm rồi. Đô mỗ không phải là người tham lam bao nhiêu cũng không chán.

Người kia giật mình:

- Ủa, hai nghìn lượng hoàng kim kia ư?

Hai người bên cạnh y thúc ngựa chạy tới, một người nhảy lên chỗ xa phu, cầm lấy dây cương, đánh xe về phía trước, bốn người còn lại chạy theo phía sau.

Người mặt có nốt ruồi giơ tay một cái, nhẹ nhàng ném khối vàng đến trước mặt Đô Đại Cẩm, cười nói:

- Đô huynh không phải khách sáo, xin mời quay về Lâm An đi thôi.

Đô Đại Cẩm thấy cục vàng ném tới trước mặt, chỉ còn cách đưa tay nhận lấy, đang định ném trả, người kia đã giục ngựa, chạy vọt đi. Năm con ngựa kèm cái xe, queo qua một ngã rẽ, trong giây lát không còn thấy hình bóng gì nữa.

Đô Đại Cẩm nhìn lại khối vàng, thấy có năm vết ngón tay, lõm sâu vào vài phân. Hoàng kim tuy mềm hơn đồng sắt nhiều, nhưng chỉ lực như thế, không khỏi làm cho người ta kinh sợ. Đô Đại Cẩm ngờ ngẩn nhìn theo, nghĩ thầm: ?Đại danh của Võ Đương thật hiệp, quả nhiên chẳng phải ngẫu nhiên mà có. Trong phái Thiếu Lâm mình, có lẽ chỉ có vài vị sư bá, sư thúc chuyên nghiên cứu Kim Cương Chỉ mới có công lực như thế này.?

Chúc tiêu đầu thấy y chăm chăm xuất thần nhìn vào vết ngón tay trên đỉnh vàng nói:

- Tổng tiêu đầu, đệ tử của phái Võ Đương thật là không biết lễ số, gặp mặt đã không thông báo tên họ, bọn mình vạn dặm đường xa tới chân núi Võ

Đương cũng không thèm mời lên núi nghỉ chân, ăn cơm. Anh em trong võ lâm với nhau, quả không coi tình bằng hữu ra gì.

Đô Đại Cẩm trong lòng đã vốn bất mãn, chỉ không muốn nói ra lời thôi, nghe vậy cười nhạt mấy tiếng, nói:

- Thì cũng đỡ cho mình mấy bước đi, chẳng cũng tốt sao? Đệ tử Thiếu Lâm bước chân vào đạo quan của phái Võ Đương, cũng thật là khó xử. Hai vị hiền đệ, thôi mình về phủ là vừa.

Chuyến bảo tiêu này tuy không gặp gì rắc rối, nhưng mọi việc do người ta sai khiến, dù vô tình hay cố ý thì cũng bị chiết nhục, Võ Đương thất hiệp đến tính danh cũng không thèm nói ra, rõ ràng chẳng coi bọn họ ra gì. Đô Đại Cẩm càng nghĩ càng tức, trong bụng tính thầm làm cách nào để cho hả giận. Một đoàn người theo đường cũ mà về, Đô Đại Cẩm trong lòng không vui, nhưng các tiêu sư và chạy hiệu trong lòng đều cao hứng, nghĩ lại mười ngày đêm gian khổ, đổi lấy hai nghìn lượng kim tiêu, tổng tiêu đầu trước nay tiền bạc rộng rãi, anh em thế nào cũng được hoa hồng phong hậu.

Đi đến chiều, cách Song Tinh Tử chỉ chừng mười dặm, Chúc tiêu đầu thấy Đô Đại Cẩm mặt mày u uất, nói:

- Tổng tiêu đầu, việc ngày hôm nay, không nên để bụng. Núi cao sông dài, trên chón giang hồ rồi cũng có ngày gặp lại nhau, để xem uy phong Võ Đương thất hiệp được đến đâu?

Đô Đại Cẩm thở dài đáp:

- Có một việc, trong lòng ta nghĩ lại mà hối hận.

Nói đến đây, bỗng nghe đằng sau có tiếng vó câu vọng đến, một con ngựa từ sau phi tới, tiếng chân lộp cộp, chạy ra vẻ rất nhàn nhã, nhưng lạ lùng thay mỗi lúc một gần. Mọi người quay đầu nhìn lại, hóa ra con ngựa đó bốn chân thật dài, thân so với ngựa thường phải cao hơn ít nhất là một thước. Chân dài dĩ nhiên chạy phải nhanh. Con ngựa đó là giống thanh thông[11], toàn thân đầy lông mượt.

Chúc tiêu đầu buột miệng khen một câu:

- Ngựa tốt quá!

Lại nói tiếp câu chuyện hồi nãy:

- Tổng tiêu đầu, chúng mình có làm gì sai trái đâu.

Đô Đại Cẩm ngậm ngùi đáp:

- Đây là ta nói chuyện hai mươi lăm năm trước. Lúc đó ta còn học nghệ tại chùa Thiếu Lâm, đang định xuống núi. Ân sư muốn giữ ta lại dăm năm, để dạy ta học cho hết pho Đại Vi Đà Chưởng. Lúc đó ta tuổi còn trẻ, khí thịnh, cứ nghĩ rằng với tài nghệ của mình, đã đủ để hành tẩu trên chón giang hồ, không muốn chịu khổ sở ở lại chùa lâu hơn nữa, nên chẳng nghe lời khuyên của ân sư. Chao

ôi, nếu như lúc đó ta chịu khó thêm năm năm khổ công, hôm nay nào có coi bọn Võ Đương thất hiệp ra gì đâu, khỏi phải một phen chịu họ làm nhục?

Vừa nói đến đó, con ngựa thanh thông vượt qua bên cạnh đoàn xe của tiêu đội, người cưỡi ngựa liếc nhìn Đô Đại Cẩm và Chúc tiêu đầu hai người một cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đô Đại Cẩm thấy có người đi qua nên ngừng lời, trên lưng ngựa là một thiếu niên ước chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, mặt mày tuấn tú, tuy dáng người có hơi xanh xao, nhưng thần lẫm khí sáng, thân hình tuy gầy yếu nhưng không kém về nhanh nhẹn, hoạt bát. Thiếu niên đó ôm quyền chào:

- Làm ơn cho qua, làm ơn cho qua!

Con ngựa thanh thông y cưỡi vẫn sải vó, vượt qua tiêu đội, chạy vọt về phía trước.

Đô Đại Cẩm nhìn đằng sau lưng người nọ, hỏi:

- Chúc hiền đệ, người xem người này là loại người nào?

Chúc tiêu đầu đáp:

- Y từ trên núi xuống, có lẽ là đệ tử phái Võ Đương không chừng. Có điều y không đeo binh khí, thân thể lại gầy gò yếu đuối, không ra vẻ người luyện võ chút nào.

Vừa nói tới đó, thiếu niên đó đột nhiên quay đầu ngựa vòng lại, từ đằng xa đã ôm quyền nói:

- Xin lỗi đã làm rộn quý vị, tiểu đệ có câu muốn hỏi, đừng trách cứ.

Đô Đại Cẩm thấy y ăn nói lễ độ, dừng ngựa hỏi lại:

- Tôn giá muốn hỏi điều gì?

Chàng thiếu niên nhìn tên chạy hiệu cầm trong tay tiêu kỳ có thêu con cá đang vượt vũ môn, nói:

- Quý cục có phải Long Môn tiêu cục ở phủ Lâm An chăng?

Chúc tiêu đầu đáp:

- Chính thị.

Người thiếu niên lại nói:

- Xin hỏi các vị cao tính đại danh? Đô tổng tiêu đầu của quý cục vẫn mạnh khỏe chứ?

Chúc tiêu đầu tuy thấy y dịu dàng lễ phép, nhưng trên chón giang hồ, lòng người khó dò, không nên mới gặp đã nói thực ngay, nên nói:

- Tại hạ họ Chúc. Quý tính của bằng hữu là gì? Có quen biết gì với tổng tiêu đầu của tề cục chăng?

Chàng thanh niên xoay mình nhảy xuống ngựa, một tay cầm cương, bước tới vài bước, nói:

- Tại hạ họ Trương, tiện tự Thúy Sơn. Đã từng ngưỡng mộ đại danh Đô tổng tiêu đầu của quý cục, nhưng vô duyên chưa được gặp.

Y vừa báo danh là Trương Thúy Sơn, Đô Đại Cẩm và Chúc, Sử nhị tiêu đầu đều kinh ngạc. Trương Thúy Sơn là người đứng hàng thứ năm trong Võ Đương thất hiệp. Trong những năm gần đây, võ lâm nhiều người ca ngợi đại danh, đều nói võ công của y rất cao cường, nào ngờ lại là một thiếu niên văn chất nho nhã, gầy gò ẻo lả như thế. Đô Đại Cẩm nửa tin nửa ngờ, vọt ngựa lên nói:

- Tại hạ chính là Đô Đại Cẩm, các hạ có phải là người trên giang hồ vẫn thường ca ngợi Ngân Câu Thiết Hoạch Trương ngũ hiệp chăng?

Thiếu niên nọ mỉm cười:

- Có gì là hiệp với không hiệp, Đô tổng tiêu đầu nói quá lời. Các vị đến núi Võ Đương, sao qua cửa không vào? Hôm nay chính là ngày tiệc thọ chín mươi tuổi của gia sư, nếu không làm lỡ việc gì gấp rút của các vị, xin mời lên núi uống chén thọ tửu được không?

Đô Đại Cẩm nghe y ăn nói thành khẩn, nghĩ thầm:

- Võ Đương thất hiệp sao nhân phẩm không giống nhau tí nào? Sáu người kia ngạo mạn vô lễ, còn vị Trương ngũ hiệp này lại thật là khiêm hòa thân mật.

Nghĩ thế liền nhảy xuống ngựa, cười nói:

- Nếu như lệnh sư huynh đều có bụng yêu bằng hữu như Trương ngũ hiệp, giờ này bọn chúng tôi chắc đang ở trên núi Võ Đương rồi.

Trương Thúy Sơn nói:

- Cái gì? Tổng tiêu đầu đã gặp các sư huynh của tôi rồi ư? Người nào thế?

Đô Đại Cẩm nghĩ thầm: ?Người thật là giỏi đùa cợt, đến lúc này mà còn giả ngây giả dại.? liền nói:

- Tại hạ hôm nay thật là may mắn, chỉ trong một ngày, gặp được đủ cả Võ Đương thất hiệp.

Trương Thúy Sơn?A? lên một tiếng, đứng ngẩn người một hồi, hỏi lại:

- Thế Du tam ca của tôi ông đã gặp chưa?

Đô Đại Cẩm nói:

- Du Đại Nham Du tam hiệp ư? Tôi chẳng biết vị nào là Du tam hiệp. Chỉ được gặp sáu người, ắt là Du tam hiệp cũng ở trong số đó.

Trương Thúy Sơn nói:

- Sáu người? Thế thì lạ thật? Sáu người nào vậy nhỉ?

Đô Đại Cẩm hậm hực đáp:

- Các vị sư huynh đệ của ông không ai thông danh báo tính, làm sao tôi biết được? Các hạ là Trương ngũ hiệp, những người kia ắt phải là Tổng đại hiệp cho chí Mạc thất hiệp chứ còn vào đâu được nữa.

Y nói đến chữ hiệp đều ngừng lại một tí, âm thanh kéo dài, có ý mỉa mai.

Thế nhưng Trương Thúy Sơn đang suy nghĩ, nên không để ý, hỏi thêm:

- Quả Đô tổng tiêu đầu thấy tận mắt ư?

Đô Đại Cẩm nói:

- Không phải chỉ mình tôi, mà cả tiêu hăng này, mấy chục đôi mắt đều thấy cả.

Trương Thúy Sơn lắc đầu:

- Như thế nhất định là không phải. Tổng sư ca và những người kia hôm nay đều ở tại Tử Tiêu Cung hầu hạ sư phụ, chưa hề đặt chân xuống núi một bước. Sư phụ và Tổng sư ca thấy quá ngộ rồi mà Du tam ca chưa về núi, nên sai tiêu đệ xuống dưới này chờ, làm sao Đô tổng tiêu đầu lại gặp được bọn Tổng sư ca được?

Đô Đại Cẩm nói:

- Thế vị có một nốt ruồi đen trên mặt, trên nốt ruồi có ba sợi lông dài là Tổng đại hiệp hay Du nhị hiệp?

Trương Thúy Sơn ngạc nhiên:

- Trong số sư huynh đệ của tôi, không ai trên mặt có nốt ruồi, trên nốt ruồi mọc lông cả.

Đô Đại Cẩm nghe thấy nói như thế, một luồng hơi lạnh chạy từ tim lên, nói:

- Sáu người đó tự xưng là Võ Đương thất hiệp, lại xuất hiện ngay dưới chân núi Võ Đương, trong số đó lại có hai người đội mũ đạo sĩ, chúng tôi tự nhiên?

Trương Thúy Sơn ngắt ngang:

- Sư phụ chúng tôi tuy là đạo nhân, nhưng thu nhận toàn là tục gia đệ tử. Bọn sáu người đó tự xưng là Võ Đương lục hiệp ư?

Đô Đại Cẩm nhớ lại chuyện lúc đó, mới nghĩ ra là mình cho rằng họ là Võ Đương lục hiệp chứ đối phương không một lời nào tỏ lộ thân phận cả, chỉ không phủ nhận những sai lầm của mình thôi. Y cùng hai tiêu đầu Chúc, Sử mặt mày hoang mang, một lát sau mới nói:

- Nếu thế thì xem ra bọn sáu người này không có hảo ý, phải đuổi theo ngay mới được.

Y nhảy lên ngựa, quay đầu lại theo hướng sơn lộ chạy lên.

Trương Thúy Sơn cũng lên ngựa, chạy song song với Đô Đại Cẩm, hỏi:

- Bọn sáu người đó mạo nhận tên tuổi, Đô huynh mặc họ đuổi theo làm gì.

Đô Đại Cẩm thở hắt nói:

- Đâu phải chỉ bọn họ. Tôi còn được người ta dặn dò phải mang người nọ lên giao cho Trương chân nhân. Sáu người đó giả mạo tính danh, nhận người đó đem đi rồi, e rằng? e rằng có điều không ổn?

Trương Thúy Sơn hỏi lại:

- Đô huynh phải đem ai giao cho sư phụ tôi? Sáu người đó nhận người nào?

Đô Đại Cẩm giục ngựa chạy nhanh hơn, một mặt kể lại đầu đuôi việc người ta ủy thác y giao một người trọng thương lên núi Võ Đương như thế nào. Trương Thúy Sơn hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Người bị thương nặng kia tên họ là gì? Tuổi tác hình dáng ra sao?

Đô Đại Cẩm nói:

- - Nào ai biết tên gì họ gì, y bị thương nặng không nói được, cũng không động đậy, chỉ còn thở thoi thóp thôi. Người đó chừng độ trên dưới ba mươi.

Sau đó y mô tả lại tướng mạo, hình dáng Du Đại Nham.

Trương Thúy Sơn giật mình kinh hãi, kêu lên:

- Đó là? là Du tam ca của tôi rồi.

Tuy trong lòng hoảng loạn, nhưng chỉ giây lát chàng đã trấn tĩnh được, đưa tay trái nắm cương ngựa Đô Đại Cẩm níu lại. Con ngựa đó đang chạy nhanh, bị Trương Thúy Sơn ghìm lại, lập tức đứng dừng ngay tại chỗ, không có thể bước lên đến nửa bước, máu từ mép chảy ra ào ào, hí lên rầm rĩ. Đô Đại Cẩm bị hất rơi phịch xuống đất, chỉ nghe soạt một tiếng đã rút thanh đơn đao ra khỏi vỏ. Y thâm sợ trong lòng, không ngờ người này thân hình gầy yếu, nhưng chỉ giờ tay gò cương, đã giữ một con ngựa khỏe không sao chạy được.

Trương Thúy Sơn nói:

- Đô đại ca đừng hiểu lầm, ông đường xa vạn dặm hộ tống sư ca của tôi đến đây, tiểu đệ hết sức cảm kích, không dám có ý gì khác đâu.

Đô Đại Cẩm hừ một tiếng, rút đao vào vỏ nhưng tay phải vẫn để trên cán. Trương Thúy Sơn nói:

- Du tam ca của tôi vì sao bị thương? Kẻ địch là ai? Ai là người nhờ Đô đại ca đưa anh ấy đến đây?

Cả ba câu hỏi đó Đô Đại Cẩm không trả lời được câu nào. Trương Thúy Sơn nhíu mày, hỏi tiếp:

- Những người tiếp nhận Du tam ca của tôi hình dáng ra sao?

Sử tiêu đầu mồm miệng nhanh nhẩu, chen vào mô tả bọn người đó. Trương Thúy Sơn nói:

- Tiêu đệ đi trước một bước.

Nói rồi ôm quyền chào, giục ngựa chạy trước. Con ngựa thanh thông ra sức chạy, dĩ nhiên nhanh vô tả. Chỉ thấy hai bên tai gió vù vù, cây cối hai bên vùn vụt chạy về phía sau. Võ Đương thất hiệp cùng học với nhau, lại chung sức hành hiệp giang hồ, tình nghĩa khác gì ruột thịt. Trương Thúy Sơn nghe nói sư ca bị trọng thương, lại rơi vào tay một bọn người lai lịch không rõ rệt, lòng nóng như lửa đốt, giục ngựa luôn tay, dù con tuấn mã có lăn ra chết chắc chàng cũng không tiếc.

Chàng chạy một mạch đến khi gặp một túp lều tranh, ở đó là ngã ba đường, một lối đi lên núi Võ Đương, một lối hướng đông bắc đi về Vân Dương. Trương Thúy Sơn nghĩ thầm: "Nếu bọn này có lòng tốt đưa Du tam ca lên núi Võ Đương thì khi xuống núi ắt là mình đã gặp." Nghĩ vậy chàng kẹp hai đùi, giục ngựa chạy về hướng đông bắc.

Thôi đường đó phải đến hơn nửa giờ, con ngựa tuy khỏe nhưng cũng chịu không nổi, càng lúc càng chậm dần. Nhìn trời thấy đã sắp tối mà đường núi không một bóng người, muốn hỏi thăm cũng không biết hỏi ai. Trương Thúy Sơn không ngừng tính toán trong đầu: "Du tam ca võ công trác tuyệt, sao lại có thể bị người ta đánh đến trọng thương? Thế nhưng xem thân tình của Đô Đại Cẩm thì y không có vẻ nói láo." Nhìn đường xem chừng đã sắp đến Thập Yên trấn.

Bỗng chàng thấy bên đường có một cỗ xe lớn lật nghiêng nằm trong đám cỏ cao. Đến gần hơn nữa, thấy con ngựa kéo xe đầu bị đánh vỡ, óc tung tóe, nằm chết trên mặt đất.

Trương Thúy Sơn nhảy xuống, lật rèm xe ra xem, thấy trong xe không có người. Chàng quay đầu trở lại, thấy trong đám cỏ dày có một người nằm phủ phục, không động đậy, tựa như đã chết từ lâu. Trương Thúy Sơn tim đập liên hồi, vội vàng chạy đến, nhìn phía sau thấy đúng là sư huynh Du Đại Nham, vội vàng thò tay bế lên.

Trong ánh chiều mờ mờ, chỉ thấy y hai mắt nhắm nghiền, mặt vàng như nghệ, thân sắc cực kỳ đáng sợ. Trương Thúy Sơn vừa kinh hãi vừa đau lòng, lấy má mình áp lên mặt y, cảm thấy còn hơi ấm. Chàng mừng quá, đưa tay vào sờ trên ngực, thấy trái tim vẫn còn đập nhẹ nhẹ, có điều lúc đập lúc không, xem ra lúc nào mạch cũng có thể ngừng.

Trương Thúy Sơn rơi lệ khóc:

- Tam ca, anh sao lại? em là ngũ đệ? ngũ đệ đây.

Chàng ôm y từ từ đứng lên, thấy hai tay hai chân thõng xuống, hóa ra các đốt xương tay chân đều đã bị người ta đánh gãy cả rồi. Lại thấy các đốt ngón tay, cổ

tay, cánh tay, đùi đều có máu tươi chảy ra, rõ ràng địch nhân hạ thủ chưa lâu. Thế nhưng tất cả cũng đều gãy cả, ra tay độc ác như thế, khiến chàng kinh sợ không dám nhìn.

Lửa giận của Trương Thúy Sơn bốc lên, mắt như muốn nổ con ngươi, biết rằng kẻ địch đi chưa xa, bằng sức con tuấn mã chắc có thể đuổi kịp, trong cơn cuồng nộ, chàng định đuổi theo nhưng nghĩ lại: Tam ca mệnh trong giây lát, việc cứu mạng cho anh ta cần hơn. Người quân tử báo thù mười năm chưa muộn.?

Khi chàng đi xuống dưới núi chỉ định một lát sẽ lên lại nên không mang theo binh khí hay thuốc men, thấy tình cảnh Du Đại Nham như thế, nếu đi ngựa lác qua lác lại, mỗi bước một thêm đau đớn. Do đó chàng nhẹ nhàng ôm sư ca lên tay, thi triển khinh công, chạy lên núi. Con ngựa thanh thông lẻo đẻo theo sau, thấy chủ nhân không cười mình, dường như cũng lạ.

Ngày hôm đó chính là ngày mở tiệc mừng sinh nhật thứ chín mươi của tổ sư phái Võ Đang Trương Tam Phong. Ngay từ sáng sớm, hỉ khí đã đầy Tử Tiêu Cung, sáu người học trò từ đại đệ tử Tống Viễn Kiêu trở xuống, ai ai cũng đều bái thọ sư phụ, chỉ trong bảy người còn thiếu Du Đại Nham chưa về. Trương Tam Phong cùng mọi người biết rằng Du Đại Nham hành sự cẩn trọng, đi Giang Nam để tiêu diệt bọn giặc đó cũng không phải là lợi hại gì, nên nghĩ thể nào cũng về kịp. Thế nhưng đợi đến chính Ngọ vẫn chưa thấy hình bóng y đâu. Mọi người không còn nhẫn nại được nữa, Trương Thúy Sơn nói:

- Để con xuống núi đón tam ca.

Nào ngờ chàng đi rồi, cũng lại không nghe tin tức gì cả. Con ngựa thanh thông chàng cười là loại chạy thật nhanh, dẫu có chạy đến Lão Hà Khẩu, quay trở về cũng còn kịp. Đến giờ Dậu cũng vẫn chưa thấy y về núi. Tiệc thọ bày ra trong đại sảnh đã sẵn sàng, ngọn nến đỏ đã cháy đến quá nửa, mọi người ai nấy đều thấy trong dạ không yên. Đệ tử thứ sáu là Ân Lê Đình[12], đệ tử thứ bảy là Mạc Thanh Cốc sốt ruột đi ra đi vào Tử Tiêu Cung không biết bao nhiêu lần. Trương Tam Phong biết tính hai người học trò mình, Du Đại Nham thì ôn trọng dè dặt, có thể đảm đương việc lớn, Trương Thúy Sơn thì thông minh lanh lợi, biện sự nhanh nhẹn, xưa nay không phải là kẻ do dự, lừng khừng, đến lúc này chưa về núi hẳn có chuyện gì.

Tống Viễn Kiêu nhìn ngọn hồng chúc, cười nói:

- Sư phụ, tam đệ và ngũ đệ chắc gặp chuyện không vừa ý, nên phải ra tay can thiệp. Sư phụ vẫn thường dạy chúng con phải tích đức, làm việc thiện, hôm nay là ngày đại hỉ nghìn năm chưa có một lần của lão nhân gia, hai đệ tử làm một việc nghĩa, thì cũng là một cách ăn mừng thật phải.

Trương Tam Phong vuốt bộ râu dài, cười:

- Ha ha, năm ta tám mươi tuổi, con có cứu một người quả phụ đâm đầu xuống giếng, thật là hay. Chỉ có điều cứ mười năm mới làm việc tốt một lần, người đời đợi lâu thế thì phát chán ngấy mất thôi.

Cả năm người học trò cùng cười rộ. Trương Tam Phong tính tình vui vẻ, thầy trò vẫn thường nói đùa với nhau.

Đệ tử thứ bốn Trương Tùng Khê nói:

- Lão nhân gia phải thọ tối thiểu cũng hai trăm tuổi, chúng con mỗi mười năm làm một việc tốt, tính ra cũng không phải là ít đâu.

Đệ tử thứ bảy Mạc Thanh Cốc cười:

- Ha ha, chỉ sợ bảy đệ tử chúng con không sống được lâu đến thế?

Y nói chưa dứt câu, Tống Viễn Kiều và nhị đệ tử Du Liên Châu cùng đứng lên đi tới bên mái hiên hỏi:

- Phải tam đệ đó không?

Chỉ nghe Trương Thúy Sơn nói:

- Em đây!

Thanh âm có lẫn tiếng ghen ngào. Mọi người thấy chàng hai tay bồng một người tiến vào, mặt đầy vết máu lẫn mồ hôi, chạy đến trước mặt Trương Tam Phong quì xuống, khóc không ra tiếng, kêu lên:

- Sư phụ, tam? tam ca bị người ta ám toán?

Mọi người hết sức kinh hãi, còn Trương Thúy Sơn loạng choạng, ngã ngửa về phía sau. Chàng vừa chạy một quãng dài không ngừng, lại thêm trong lòng đau thương, đến bây giờ chịu không nổi, vừa thấy mặt sư phụ và anh em đồng môn là lẫn ra bất tỉnh.

Tống Viễn Kiều và Du Liên Châu biết rằng Trương Thúy Sơn ngất đi chỉ vì tâm thần xúc động, lại lao lực quá độ mà ra, còn tam sư đệ Du Đại Nham không biết sống chết ra sao. Hai người không hẹn mà cùng xông tới bế Du Đại Nham lên, chỉ thấy hơi thở rất yếu, mong manh như sợi tơ.

Trương Tam Phong thấy đứa học trò yêu bị thương đến thành như thế, trong lòng hết sức chấn động, không kịp hỏi han, đi luôn vào phòng lấy ra một bình Bạch Hồ Đoạt Mệnh Đan. Miệng bình vốn gắn kín bằng sáp trắng, lúc này không còn thì giờ cạy sáp để mở nắp ra, hai ngón tay bên trái bóp nhẹ, chiếc bình vỡ tan, lấy ra ba viên thuốc màu trắng, nhét vào miệng Du Đại Nham. Thế nhưng Du Đại Nham không còn tri giác, làm sao nuốt xuống nổi?

Trương Tam Phong hai tay dùng ngón tay cái và ngón trỏ hợp lại, thành thế Hạc Chủy Kinh, dùng đầu ngón tay trở điểm vào huyết Long Dực trên đầu Du Đại Nham, cách vành tai ba phân, vận nội lực day nhẹ nhẹ. Với công lực của ông hiện giờ, sử dụng Hạc Chủy Kinh điểm Long Dực huyết? thì dù người có

mới chết cũng phải hoàn hồn giây lát, vậy mà tay ông day đến hai mươi lần, Du Đại Nham vẫn không động đậy.

Trương Tam Phong thở dài, hai tay để thành kiếm quyết, lòng bàn tay úp xuống, cùng ấn vào huyết Giáp Xa của Du Đại Nham. Huyết Giáp Xa này nằm ở trên má, ngay chỗ hai hàm răng cắn lại, Trương Tam Phong âm thủ điểm vào, lập tức chưởng tâm ngửa lên trên, biến thành dương thủ, một âm một dương đối cho nhau, đối qua đối lại đến lần thứ mười hai, Du Đại Nham mới há miệng ra, chậm chậm nuốt đơn dược vào cổ họng.

Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc từ nãy giờ nín thở đứng xem, bây giờ cùng kêu?A? một tiếng. Thế nhưng bắp thịt cổ họng Du Đại Nham đã cứng rồi, viên thuốc tụy vào đến cổ nhưng không xuống bụng. Trương Tùng Khê liền đưa tay xoa bóp bắp thịt cổ, còn Trương Tam Phong đưa ngón tay đóng huyết Khuyết Bồn và Du Phủ trên vai, Dương Quan, Mệnh Môn ở sau lưng Du Đại Nham để khi y tỉnh dậy không vì đau đớn quá mà lại hôn mê.

Tống Viễn Kiêu và Du Liên Châu lúc bình thời thấy sư phụ dù gặp chuyện khó khăn hung hiểm cách nào cũng vẫn an nhiên, bình tĩnh, bây giờ thấy ông tay hơi run, mắt lộ vẻ kinh hoảng, hai người biết rằng thương thế tam sư đệ mười phần nguy kịch, không phải chuyện nhỏ.

Không bao lâu, Trương Thúy Sơn mơ mơ màng màng tỉnh lại, kêu lên:

- Sư phụ, tam ca có cứu được chăng?

Trương Tam Phong không trả lời, chỉ nói:

- Thúy Sơn, trên đời này có ai mà không chết?

Bên ngoài bỗng thấy tiếng chân người, một tên tiểu đồng tiến vào bẩm:

- Ngoài cửa có một tiêu khách xin được gặp tổ sư gia, nói là Đô Đại Cẩm của Long Môn tiêu cục ở phủ Lâm An.

Trương Thúy Sơn đứng vụt dậy, mặt đầy vẻ giận dữ, hét lên:

- Chính y đó.

Chạy vọt ra ngoài, chỉ nghe mấy tiếng loảng xoảng của binh khí rơi xuống đất. Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc vừa định chạy ra trợ giúp sư huynh, đã thấy Trương Thúy Sơn tay phải nắm cổ một đại hán, xách vào, quăng mạnh xuống đất, giận dữ nói:

- Cũng chỉ vì tên này làm hỏng hết mọi sự.

Mạc Thanh Cốc nghe nói y làm cho tam sư ca bị thương như thế, giơ chân định đá vào Đô Đại Cẩm. Tống Viễn Kiêu vội kêu lên:

- Ngừng lại.

Mạc Thanh Cốc vội vàng co chân về.

Lại nghe bên ngoài có người nói:

- Người của phái Võ Đương có nói chuyện phải quấy hay không thì bảo? Chúng tôi có hảo ý lên đây cầu kiến, sao lại làm nhục chúng tôi như thế?

Tổng Viễn Kiêu hơi nhướn mày, giơ tay vỗ vào sau lưng và vai của Đô Đại Cẩm mấy cái, giải các huyết đạo do Trương Thúy Sơn điễm, nói:

- Khách ở bên ngoài không nên huyên não, chờ đó một lát, để xem phải trái thế nào.

Mấy lời đó ngữ khí uy nghiêm, nội lực đầy đủ. Chúc Sử hai tiêu đầu nghe thấy bị nhiếp phục ngay, lại tưởng Trương Tam Phong xuất ngôn, nên đâu còn dám hó hé gì nữa.

Tổng Viễn Kiêu nói:

- Ngũ đệ, tam đệ bị thương ra sao, người từ từ kể lại, không phải vội.

Trương Thúy Sơn hậm hực trừng mắt nhìn Đô Đại Cẩm, rồi tưởng thuật Long Môn tiêu cục nhận lãnh việc hộ tống Du Đại Nham lên núi Võ Đương thế nào, bị sáu người mạo danh tiếp nhận, mọi sự kể lại đầy đủ. Tổng Viễn Kiêu nhìn thấy tài nghệ của Đô Đại Cẩm như thế, quyết không thể nào có đủ bản lãnh hại Du Đại Nham, vả lại còn dám lên đây cầu kiến, ắt trong lòng không phải man trá, nên dịu xuống hỏi y kỹ càng mọi việc xảy ra.

Đô Đại Cẩm nhất nhất cứ thực tình kể lại, sau cùng mới nói:

- Tổng đại hiệp, họ Đô tôi làm việc không chu đáo, làm lụy đến Du tam hiệp như thế này, có chết cũng đáng. Có điều cả cục chúng tôi ở phủ Lâm An, già trẻ lớn bé lúc này chẳng biết tính mệnh ra sao.

Trương Tam Phong liền tiếp dùng song chưởng đặt lên hai huyện Thần Tàng và Linh Đài của Du Đại Nham, dùng nội lực đẩy vào thân thể của đứa học trò, nghe Đô Đại Cẩm nói như thế, liền nói:

- Liên Châu, con dẫn Thanh Cốc, lập tức hai người xuống Lâm An, bảo hộ cho người già trẻ con trong Long Môn tiêu cục.

Du Liên Châu đáp lời, trong lòng hơi ngạc nhiên, nhưng hiểu ngay lòng từ bi, hiệp nghĩa của sư phụ, vì người khách họ Ân kia có nói là nếu như việc có nửa phần sơ xuất, sẽ giết sạch tất cả toàn thể Long Môn tiêu cục đến con gà con chó cũng không tha. Câu nói đó tuy chỉ là một lời hăm dọa, nhưng Đô Đại Cẩm cùng tất cả các hảo thủ trong tiêu cục đều ra ngoài bảo tiêu, nếu như quả gặp nguy nan, ắt không có ai chống cự.

Trương Thúy Sơn nói:

- Sư phụ, gã họ Đô này làm việc quá ư hồ đồ, để đến nỗi tam sư ca ra nông nỗi này, mình đã không hỏi tội thì thôi, lẽ đâu lại còn đến bảo vệ gia quyến già trẻ nhà y?

Trương Tam Phong lắc đầu, không trả lời. Tổng Viễn Kiêu nói:

- Ngũ đệ, sao em bụng dạ hẹp hòi thế? Đô tổng tiêu đầu phải nghìn dặm bồn ba là vì ai?

Trương Thúy Sơn cười nhạt:

- Y vì hai nghìn lượng vàng chứ đâu phải vì có lòng tốt với Du tam ca?

Đô Đại Cẩm nghe nói mặt đỏ bừng, nhưng ngẫm lại thì quả thật y nhận món hàng này cũng chỉ vì tiêu kim quá hậu. Tống Viễn Kiêu quát lên:

- Ngũ đệ, không được vô lễ với khách, em đã mệt mỏi nửa ngày rồi, mau đi nghỉ.

Trong phái Võ Đương, quyền sư huynh rất lớn, Tống Viễn Kiêu tính lại đoan nghiêm, từ Du Liên Châu trở xuống, ai ai cũng rất kính trọng, Trương Thúy Sơn vừa nghe sư huynh trách mắng, không dám cãi lời, nhưng vì lo lắng cho thương thế của tam sư huynh nên không chịu lui về nghỉ. Tống Viễn Kiêu nói tiếp:

- Nhị đệ, sư phụ đã có lệnh, em cùng thất đệ phải đi suốt ngày đêm, sự tình khẩn cấp, không nên để lỡ việc.

Du Liên Châu và Mạc Thanh Cốc vâng lời, vội vàng về phòng chuẩn bị binh khí, y phục. Đô Đại Cẩm thấy Du Mạc hai người định xuống Lâm An bảo hộ già trẻ nhà mình, cảm thấy trong lòng hết sức an ủi, ôm quyền cảm tạ Trương Tam Phong:

- Trương chân nhân, việc của vãn bối, không dám làm phiền Du Mạc nhị hiệp, xin cáo từ.

Tống Viễn Kiêu nói:

- Đêm nay xin các vị ở lại đây nghỉ ngơi, chúng tôi còn nhiều điều muốn hỏi.

Tuy lời nói của ông bình thường nhẹ nhàng, nhưng lại có một vẻ uy nghiêm, khiến người ta không dám từ chối. Đô Đại Cẩm chỉ lặng yên không nói, ngồi sang một bên. Du Liên Châu và Mạc Thanh Cốc bái biệt sư phụ, bịn rịn nhìn Du Đại Nham mấy lần, rồi mới xuống núi. Hai người trong lòng nặng như chì, chẳng biết lần này là sinh ly hay tử biệt, không biết mai sau có còn gặp lại Du Đại Nham nữa không.

Lúc đó trong đại sảnh lặng yên không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp trầm trọng của Trương Tam Phong, lại thấy trên đỉnh đầu ông nhiệt khí bốc lên, tưởng như một cái lồng hấp[13] vậy. Phải đến hơn nửa tiếng đồng hồ, đột nhiên Du Đại Nham?A? lên một tiếng lớn, vang động cả nhà. Đô Đại Cẩm giật nảy người, liếc mắt nhìn trộm Trương Tam Phong, thấy mặt ông không lộ vẻ gì buồn hay vui nên không biết đó là triệu chứng tốt hay xấu.

Trương Tam Phong dễ dàng nói:

- Tùng Khê, Lê Đình, hai con đưa tam ca vào phòng nghỉ ngơi.

Trương Tùng Khê và Ân Lê Đình vội đưa người bị thương vào phòng rồi lui ra. Ân Lê Đình không nhịn nổi hỏi:

- Sư phụ, võ công của tam ca có thể toàn bộ khôi phục được không?

Trương Tam Phong thở dài, một hồi sau mới nói:

- Y có bảo toàn được tính mệnh hay không, phải một tháng sau mới rõ, nhưng gân chân tay đứt, xương cốt gãy, không có cách nào nối lại được. Oai cả một đời, cả một đời

Nói đến đây ông nghẹn ngào buồn bã lắc đầu. Ân Lê Đình đột nhiên òa lên khóc.

Trương Thúy Sơn nhảy dựng lên, nghe bốp một cái, đã đánh cho Đô Đại Cẩm một cái bạt tai. Lần này chàng ra tay nhanh như điện, Đô Đại Cẩm giơ tay đỡ, nhưng tay đưa ra thì mặt đã trúng chưởng rồi. Trương Thúy Sơn không dẫn nổi cơn giận, cùi chỏ trái lại xoay qua, thúc luôn vào hông. Chiêu đó tuy thật nhanh nhưng Trương Tùng Khê đã giơ tay đẩy vào vai Trương Thúy Sơn nên thế đó rơi ra ngoài. Đô Đại Cẩm nhảy vội về phía sau, nghe coong một tiếng, một khối vàng ròng từ trong bọc của y rơi xuống đất.

Trương Thúy Sơn chân trái móc một cái, hắt đỉnh vàng lên, giơ tay bắt lấy, cười khẩy:

- Đồ tham tài vô nghĩa, người ta cho người một đỉnh kim nguyên bảo, người liền đưa Du tam ca của ta ra cho họ giầy vò?

Nói chưa dứt câu, đột nhiên?Ừa? một tiếng, nhìn vào năm vết ngón tay trên khối vàng:

- Đại sư ca, cái này? cái này là công phu Kim Cương Chỉ của phái Thiếu Lâm mà.

Tống Viễn Kiều cầm lấy thoi vàng, nhìn một lát, rồi đưa cho sư phụ. Trương Tam Phong lật qua lật lại nhìn mấy lần, đưa mắt nhìn Tống Viễn Kiều, không nói một lời.

Trương Thúy Sơn kêu lên:

- Sư phụ, cái này đúng là Kim Cương Chỉ của phái Thiếu Lâm. Trên đời này làm gì có môn phái nào có nổi công phu này, có phải thế không, có phải thế không thầy?

Chỉ trong chớp mắt, Trương Tam Phong nhớ lại thuở còn nhỏ mình ở trong Tàng Kinh Các hầu hạ sư phụ Giác Viễn ra sao, đấu chưởng với Côn Lôn Tam Thánh Hà Túc Đạo thế nào, rồi bị tăng chúng chùa Thiếu Lâm đuổi bắt phải chạy lên núi Võ Đương, mấy chục năm trời truyện cũ hiện ra rõ ràng. Mặt ông hiện vẻ hoang mang, cứ theo vết ngón tay trên thoi vàng này, quả đúng là Kim Cương Chỉ Pháp của phái Thiếu Lâm, Trương Thúy Sơn nói không sai, không có môn phái nào có nổi công phu đó. Không nói gì phái Võ Đương chuyên về

luyện nội công cho thâm hậu, không để ý đến các môn ngành công đập vàng phá đá, ngay các môn phái ngoại gia, chuyên luyện cạnh bàn tay, quả đấm, sức cánh tay, sức chân đá cho đến cả dùng đầu đập, dùng cùi chỏ thúc, đầu gối đánh hay cạnh bàn chân, nhưng đến luyện ngón tay thì không thể nào đạt đến công phu đó.

Nghe Trương Thúy Sơn hỏi đi hỏi lại, nếu ông nói ra sự thực thì bọn học trò, môn hạ nhất định sẽ không để yên cho phái Thiếu Lâm, và các đại môn phái không thể không sóng gió.

Trương Thúy Sơn thấy sư phụ trầm ngâm không nói, biết rằng suy nghĩ của mình không sai, lại gắng tiếp:

- Sư phụ, trong võ lâm có kỳ nhân dị sĩ nào tự mình luyện thành môn Kim Cương Chỉ này không?

Trương Tam Phong chậm chậm lắc đầu, nói:

- Phái Thiếu Lâm phải mất hàng ngàn năm mới thành được tuyệt kỹ này, không phải một lúc mà xong. Dù có người nào tuyệt đỉnh thông minh, cũng không tự mình nghĩ ra được.

Ngừng lại một lát, ông tiếp:

- Hồi ta còn nhỏ ở chùa Thiếu Lâm, vì chưa được truyền thụ võ công nên đến giờ phút này cũng không biết tại sao tấm thân máu thịt của con người lại có thể luyện đến mức có ngón tay mạnh đến thế.

Mắt Tống Viễn Kiêu bỗng dung lóe lên một tia sáng khác lạ, nói lớn:

- Gân cốt chân tay của tam đệ, đúng là bị Kim Cương Chỉ Lực bẻ đứt rồi.

Ân Lê Đình?A? lên một tiếng, nước mắt dung dung, chịu không nổi chảy xuống thành giòng. Đô Đại Cẩm nghe thấy người tàn hại Du Đại Nham là đệ tử của phái Thiếu Lâm, lại càng kinh hoảng, há hốc mồm, một lát sau mới áp ứng:

- Không? nhất định là không phải, tôi ở trong chùa Thiếu Lâm học nghệ hơn mười năm, chưa bao giờ gặp người mặt có nốt ruồi đó cả.

Tống Viễn Kiêu ngưng thần nhìn y, thản nhiên không động thanh sắc, nói:

- Lục đệ, ngươi đưa Đô tổng tiêu đầu và anh em vào hậu viện nghỉ ngơi, sửa soạn cơm rượu, dặn lão Vương tiếp đãi khách phương xa cho tử tế, không được sơ sót.

Ân Lê Đình vâng lời, dẫn đường bọn người Đô Đại Cẩm đi xuống hậu viện. Đô Đại Cẩm còn muốn biện bạch vài câu, nhưng trong tình cảnh đó, một câu cũng không nói ra nổi.

Ân Lê Đình lo liệu cho bọn tiêu sư xong, quay trở lại phòng Du Đại Nham, chỉ thấy tam sư ca mở mắt trừng trừng như người mất hồn, còn đầu hình dáng anh hùng hào sảng lúc bình thời, trong lòng không khỏi đau đớn, chỉ kêu lên

được một tiếng tam ca?, rồi ôm mặt chạy ra. Tới đại sảnh, chàng thấy Tống Viễn Kiều và các anh em đang ngồi trước mặt sư phụ, nên đến bên cạnh Trương Thúy Sơn ngồi xuống.

Trương Tam Phong nhìn ra cây hòe trước sân xuất thần, lắc đầu nói:

- Việc này ta cũng đành bó tay, Tùng Khê, con nghĩ sao?

Trong bảy đệ tử của phái Võ Đang, Trương Tùng Khê là người đa mưu túc trí hơn cả. Bình thời chàng trầm mặc ít nói, nhưng suy tính liệu sự, nói đâu đúng đó, từ lúc Trương Thúy Sơn ôm Du Đại Nham về núi, tuy trong lòng đau đớn, nhưng vẫn suy tưởng mọi chuyện bên trong xem có gì, bấy giờ nghe sư phụ hỏi, mới nói:

- Cứ như đệ tử suy nghĩ, đầu dây mối nhợ không phải là phái Thiếu Lâm mà là thanh đao Đồ Long.

Trương Thúy Sơn và Ân Lê Đình cùng A? lên một tiếng. Tống Viễn Kiều nói:

- Tứ đệ, sự lý bên trong, em đã suy tưởng minh bạch, mau nói ra để xin sư phụ chỉ thị.

Trương Tùng Khê nói:

- Tam ca hành sự mau lẹ, vững vàng, đối với ai cũng hết lòng, chắc không gây thù chuốc oán một cách khinh thị. Anh ấy xuống Giang Nam trừ bọn giặc, là một bọn đầu trộm đuôi cướp, võ lâm ai ai cũng ghét bỏ, phái Thiếu Lâm không thể nào vì chuyện đó mà hạ thủ đả thương tam ca.

Trương Tam Phong gật đầu. Trương Tùng Khê lại nói tiếp:

- Tam ca chân tay gân cốt bị gãy, chỉ là ngoại thương, nhưng tại phủ Lâm An Chiết Giang lại trúng kịch độc. Cứ như đệ tử nghĩ, trước hết mình nên đến Lâm An tra xét xem tại sao tam ca trúng độc, ai là người hạ thủ?

Trương Tam Phong lại gật đầu nói:

- Chất độc mà Đại Nham bị trúng rất là kỳ lạ, ta cũng chưa nghĩ ra là loại thuốc độc nào. Lòng bàn tay Đại Nham có bảy cái lỗ nhỏ, hông và đùi lại có những vết châm li ti. Trên chốn giang hồ, chưa nghe cao thủ nào sử dụng những loại ám khí độc như thế cả.

Tống Viễn Kiều nói:

- Việc này quả thật kỳ quái. Cứ theo thường lý mà suy, người bắn những ám khí nhỏ như thế mà tam đệ không tránh kịp, ắt phải là cao thủ hạng nhất, thế nhưng quả thực là cao thủ thì sao lại tầm thuốc độc trên ám khí?

Mọi người lặng yên không nói, ai ai cũng đều suy nghĩ xem người nào, môn phái nào sử dụng những loại ám khí như thế. Một lúc sau, cả năm người đều hoang mang, không nghĩ ra là ai.

Trương Tùng Khê nói:

- Tại sao gã mặt có nốt ruồi kia lại đánh đứt gân cốt của tam ca? Nếu như y có thù oán với tam ca, một chưởng cũng đã giết được rồi, còn nếu muốn cho thêm đau đớn, khổ sở, sao không đánh gãy xương sống, xương sườn? Chuyện này thật rõ ràng, y chỉ muốn ép buộc tam ca cung khai. Thế nhưng y hỏi việc gì, cứ đệ tử suy tưởng, ắt là vì đao Đồ Long. Đô Đại Cẩm có nói, trong số sáu người có một tên hỏi là: ?Đồ Long đao đâu? Ở trong tay ai??.

Ân Lê Đình nói:

- Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tông. Ỷ Thiên bắt xuất, thù dữ tranh phong. Câu này truyền đã mấy trăm năm nay, chẳng lẽ đến bây giờ, quả thực mới xuất hiện thanh đao Đồ Long sao?

Trương Tam Phong nói:

- Làm gì đã mấy trăm năm, cùng lắm chỉ độ bảy, tám mươi năm thôi. Hỏi ta còn trẻ cũng chưa nghe thấy câu này.

Trương Thúy Sơn nhòm dậy, nói:

- Tứ ca nói rất phải, cái đầu dây mối nhợ làm hại tam ca ắt là chỉ ở trong một giải Giang Nam thôi, mình phải đi tìm cho ra. Có điều bọn ác tặc phái Thiếu Lâm hạ thủ độc ác đến thế, mình không thể nào bỏ qua được.

Trương Tam Phong nói với Tống Viễn Kiều:

- Viễn Kiều, con nghĩ bây giờ mình phải tính sao?

Những năm gần đây mọi việc trong phái Võ Đang, Trương Tam Phong đều giao cho Tống Viễn Kiều lo liệu cả, vị đại đệ tử này làm gì cũng chu đáo mực thước, không để sư phụ phải lo nghĩ. Nghe sư phụ nói thế, y lập tức đứng dậy, cung kính nói:

- Việc này chẳng phải chỉ là báo thù cho tam đệ thôi đâu, mà còn liên quan đến đại sự của bản phái, nếu như ứng phó không phải, chỉ sợ sẽ gây ra một trận sóng gió trong võ lâm, kính xin sư phụ dạy bảo.

Trương Tam Phong nói:

- Ừ, con và Tùng Khê, Lê Đình hai người, đem lá thư của ta lên chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn bái kiến phương trượng Không Văn thiền sư, nói rõ mọi việc, xin ông ta chỉ thị. Việc này chúng ta không cần phải nhúng tay vào, chùa Thiếu Lâm môn hộ rất nghiêm cẩn, Không Văn phương trượng là người vọng trọng võ lâm, ắt sẽ có cách xử trí thích đáng.

Tống Viễn Kiều, Trương Tùng Khê, và Ân Lê Đình ba người lập tức cung kính vâng lời. Trương Tùng Khê nghĩ thầm:

- Nếu như chỉ mang một lá thư, thì chỉ cần sai lục đệ đi cũng đủ. Sư phụ bảo đại sư ca đích thân xuất mã, lại sai ta đi theo, bên trong ắt có thâm ý. Chắc là

phòng việc chùa Thiếu Lâm muối mặt không nhận, nên muốn bọn mình tùy cơ mà hành sự.

Quả nhiên Trương Tam Phong nói tiếp:

- Bản phái và Thiếu Lâm hai bên có những liên quan thật đặc thù. Ta là đào đồ của phái Thiếu Lâm, trong bao nhiêu năm nay, có lẽ họ thấy ta tuổi tác đã cao, nên không lên núi Võ Đương bắt về, tuy vậy hai bên đấu sao cũng vẫn có chỗ không thuận thảo.

Nói đến đây, ông mỉm cười, tiếp tục:

- Các con lên núi Thiếu Lâm, đối với phương trượng Không Văn dĩ nhiên cung kính, nhưng cũng không nên làm mất thanh danh của bản môn.

Tổng Trương Ân ba người cùng lên tiếng vâng mệnh.

Trương Tam Phong quay lại nói với Trương Thúy Sơn:

- Thúy Sơn, sáng mai con lên đường xuống Giang Nam, tìm cách tra xét, mọi việc nghe lời nhị sư ca dặn dò.

Trương Thúy Sơn thông tay nhận lệnh. Trương Tam Phong nói tiếp:

- Chén rượu thọ tội nay mình không uống nữa. Một tháng sau, tất cả lại tụ hội ở đây, nếu như không chữa nổi cho Đại Nham, sư huynh đệ cũng được nhìn thấy y lần cuối.

Ông nói tới đó không khỏi bùi ngùi, không ngờ mình uy chấn võ lâm mấy mươi năm, đến năm chín mươi tuổi, đứa học trò yêu quý lại gặp phải chuyện bất hạnh như thế này. Ân Lê Đình đưa tay áo gạt lệ, khóc lên rưng rức. Trương Tam Phong phát tay một cái, nói:

- Tất cả đi ngủ.

Tổng Viễn Kiêu khuyên:

- Sư phụ, tam sư đệ một đời hành hiệp trượng nghĩa, tích đức thật dày. Người đời thường nói rằng? người lành sẽ được trời giúp?, hoàng thiên hữu nhân, ắt không để cho y? cho y chết yểu?.

Nói đến đây nghẹn ngào, nước mắt y ròn ròn chảy xuống, biết rằng càng khuyên càng tăng thêm mối đau lòng, nên cùng các sư đệ chúc sư phụ ngủ ngon, chia nhau về phòng.